

Sygn. akt IV U 287/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Duda- Marciszewska

Protokolant: sekr. sądowy Marlena Budzyńska

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013r. we Włocławku na rozprawie

sprawy R. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania R. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 25 lutego 2013 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy R. N. prawo do emerytury od dnia 31 stycznia 2013 roku.

Sygn. akt **IVU 287/13**

UZASADNIENIE

R. N. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 lutego 2013r. odmawiającej prawa do emerytury. Wnioskodawca zarzucił zaskarżonej decyzji niezgodność ze stanem faktycznym albowiem posiada 15-letni okres pracy uwagi w warunkach szczególnych, na potwierdzenie czego zawnioskował o przesłuchanie świadków.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podtrzymał całkowicie zaskarżoną decyzję i wniósł o oddalenie odwołania.

Motywuując zasadność zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 25 lat, 3 miesiące i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, nie przystąpił do OFE. Organ rentowy nie uznał za pracę w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 20.06.1972r. do 02.12.1972r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w (...)w Ł. oraz od 01.03.1977r. do 01.06.1992r. w(...)Spółdzielni (...)” w R. na stanowisku kierowcy z uwagi na brak świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

W zawiązku z faktem, iż odwołujący się nie wykazał niezbędnego do przyznania świadczenia 15-letniego okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie znalazł podstaw do przyznania emerytury w trybie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje

R. N. urodził się (...). Z zawodu jest operatorem maszyn budowlanych.

W okresie od dnia 20 czerwca 1972r. do 2 grudnia 1972r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o masie całkowitej powyżej 3,5 tony będąc zatrudnionym w(...)w Ł..

Dowód: świadectwo pracy k. 7 akt organu rentowego, opinia k. 10 akt osobowych wnioskodawcy nadesłanych przez Spółdzielnię (...)

W dniu 1 marca 1977r. R. N. został zatrudniony przez (...)Spółdzielnię(...)w dziale transportu jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wnioskodawcy został powierzony samochód ciężarowy marki (...) którym w zależności od potrzeb pracodawcy przewoził materiały budowlane, meble, artykuły spożywcze.

Na prośbę wnioskodawcy stosunek pracy został rozwiązany z dniem 1 czerwca 1992r.

Dowód: zaświadczenie k. 13, indywidualna karta ewidencyjno-opiniodawcza k. 15, k. 18, umowa o pracę k. 28, angaż k. 29-34, k.37-38, k.41, k.47-41, k. 53-64, k. 68-75, k. 78, k. 80, zakres czynności k. 43-44, świadectwo pracy k. 3 akt osobowych wnioskodawcy nadesłanych przez Spółdzielnię Inwalidów TORUS, zeznania świadka L. D.00:03:30-00:10:20, zeznania świadka J. J.00:12:48-00:18:23, zeznania świadka S. L.00:20:54-00:26:41, zeznania wnioskodawcy 00:28:45-00:46:00 płyta k. 28 akt sprawy.

W dniu 31 stycznia 2013 roku R. N. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o emeryturę. W trakcie postępowania emerytalnego organ rentowy uznał wnioskodawcy za udowodniony okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 28 lat, 3 miesiące i 2 dni, w tym żadnego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Decyzją z dnia 25 lutego 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił R. N. prawa do emerytury. Jako motywy podjętej decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca nie udowodnił wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub charakterze, obniżającego wiek emerytalny.

Dowód: decyzja k. 18 akt organu rentowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach rentowych albowiem żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności. Sąd meriti uwzględnił również dokumentację osobową wnioskodawcy nadesłaną przez Spółdzielnię (...), gdyż nie nosi ona jakichkolwiek oznak przerobień mogących świadczyć o ingerencji w ich treść osób trzecich. Co więcej kolejna numeracja stron świadczy o ich kompletności, zaś skrupulatność w jej sporządzaniu pozwoliła na ustalenie, że w okresie zatrudnienia w (...)Spółdzielni (...)w R. wnioskodawca jeździł jako kierowca samochodu ciężarowego marki (...)w okresie od 1 marca 1977r. do 1 czerwca 1992r. Niniejsze Sąd wywiódł z licznych angaży jakie zostały zgromadzone w przedłożonych aktach, na których widnieje stanowisko pracy kierowca oraz indywidualnej karty ewidencyjno-opiniodawczej datowanej na dzień 9 czerwca 1982r., gdzie wskazano, że odwołujący się „z powierzonych obowiązków na zajmowanym stanowisku jako kierowca sam. R. wywiązuje się należycie”. Również na powierzonym R. N. dnia 1 października 1980r. zakresie czynności umieszczono zwrot kierowca (...). Uwadze Sądu nie umknęło, że w aktach znajduje się również pismo zatytułowane zalecenia, w którym określono markę pojazdu wnioskodawcy jako Ż., jednakże z uwagi na brak na nim jakiegokolwiek daty oraz czytelnych podpisów stron nie pozwoliło na uznanie owego pisma za wiarygodne. Tym bardziej, że jego treść stoi w opozycji ze zgromadzonymi w aktach dokumentami oraz treścią zeznań świadków, który Sąd I Instancji w pełni uznał za wiarygodne.

Świadcowie L. D., J. J. i S. L. będący ówczesnie współpracownikami wnioskodawcy zgodnie zeznali, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia kierował samochodem ciężarowym marki (...) którym przewoził rzeczy budowlane, meble, art. spożywcze. Sąd ocenił zeznania świadków jako pełne, logiczne a przede wszystkim zbieżne ze sobą. Sąd nie znalazł żadnych powodów, z uwagi na które miałyby zeznaniom świadków odmówić przymiotu wiarygodności.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania wnioskodawcy albowiem są one skorelowane z zeznaniami świadków, którym nadano przymiot wiarygodności. Poza tym zeznania R. N. znajdują odzwierciedlenie w dokumentacji zgromadzonej przez organ rentowy.

Ustalenia zaś dotyczące charakteru pracy wnioskodawcy w (...)w Ł.zostały poczynione na podstawie świadectwa pracy załączonego do akt organu rentowego (k. 7), w którym jako stanowisko pracy wskazano kierowca samochodu ciężarowego. Nadto z opinii znajdującej się w aktach osobowych wnioskodawcy datowanej na 4 grudnia 1972r. wskazano, że wnioskodawca świadczył pracę kierowcy samochodu ciężarowego. Wywiedzione informacje z dokumentów zostały dopełnione treścią zeznań R. N., który zeznał, że będąc kierowcą samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony przewoził denaturat, spirytus, opatrunki.

Spór pomiędzy stronami sprowadzał się do tego, czy wnioskodawca spełnia warunki do przyznania mu emerytury wcześniejszej, w tym czy może wykazać się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W trakcie toczącego się postępowania wnioskodawca konsekwentnie wywodził, iż przepracował 15 lat w warunkach szczególnych w związku z czym wniósł o uwzględnienie odwołania i przyznanie mu prawa do emerytury.

Organ rentowy wywodził, że R. N. nie przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury albowiem nie ma wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Okręgowego rację trzeba przyznać stanowisku prezentowanemu w toku procesu przez odwołującego się.

Należy zaznaczyć, że przy uwzględnieniu ustalonego w sprawie stanu faktycznego wnioskodawca nie mógł uzyskać prawa do świadczenia emerytalnego na zasadach ogólnych

gdyż nie osiągnął wymaganego wieku emerytalnego tj. co najmniej 65 lat.

Należało zatem rozpoznać czy wnioskodawca spełnia wymagania do przyznania emerytury wcześniejszej.

W myśl art. 184 ustawy stosuje się także do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. (tak jak wnioskodawca), przy czym prawo do emerytury uzyskują oni po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (01.01.1999r.) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny).

Emerytura przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Zgodnie przy tym z § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki– w przypadku- mężczyzny osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat i ma wymagany okres zatrudnienia (25 lat), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przenosząc powyższe na stan rozpoznawanej sprawy podnieść należy, że strony nie kwestionowały faktu, że wnioskodawca osiągnął wymagany wiek, jak również legitymuje się wymaganym stażem ogólnym. Istota sporu sprowadzała się jedynie do ustalenia, czy R. N.udowodnił okres 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a właściwie czy samochód ciężarowy jakim jeździł w (...)Spółdzielni (...) w R.mieści się w katalogu aut ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. W tym też zakresie Sąd meriti przeprowadzi dalszy wywód.

Podkreślenia wymaga, że pojęcie dopuszczalnego ciężaru całkowitego wskazane w przepisach wykazu A działu VIII poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze korespondowało z przepisami rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 27 z 1968 r., poz. 183 ze zm.) obowiązującymi do dnia 31 grudnia 1983 r. i uchylonymi dnia 1 stycznia 1984 r. przez ustawę z dnia 1 lutego 1983 r. o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 6 z 1983 r., poz. 35 ze zm.). Zgodnie z przepisami 1 pkt 10-12 tego rozporządzenia, rzeczywisty ciężar całkowity (ciężar pojazdu z ładunkiem) - oznaczał ciężar pojazdu gotowego do jazdy łącznie z ciężarem kierowcy oraz innych osób i rzeczy znajdujących się w pojeździe, dopuszczalna ładowność - oznaczała największy ciężar ładunku oraz największą liczbę przewożonych osób, określone przez organ dopuszczający pojazd do ruchu jako dopuszczalne do przewozu na tym pojeździe, zaś dopuszczalny ciężar całkowity (największy dopuszczalny ciężar pojazdu z ładunkiem) - oznaczał ciężar pojazdu gotowego do jazdy wraz z ciężarem kierowcy oraz dopuszczalną ładownością, natomiast dopuszczalny ciężar całkowity (największy dopuszczalny ciężar pojazdu z ładunkiem) - oznaczał ciężar pojazdu gotowego do jazdy wraz z ciężarem kierowcy oraz dopuszczalną ładownością. Nową terminologię wprowadziły przepisy art. 4 pkt 23-26 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z tymi przepisami, masa własna - oznaczała masę pojazdu z jego normalnym wyposażeniem, paliwem, olejami, smarami i cieczami w ilościach nominalnych, bez kierującego, dopuszczalna ładowność - oznaczała największą masę ładunku i osób bez kierującego, jaką może przewozić pojazd po drodze, dopuszczalna masa całkowita - oznaczała sumę masy własnej, masy kierującego oraz dopuszczalnej ładowności, rzeczywista masa całkowita - stanowiła zaś masę pojazdu, łącznie z masą znajdujących się na nim osób i rzeczy. Zgodnie z brzmieniem tych przepisów nadanym im w dniu 1 października 1991 r.

przez przepisy art. 1 pkt 1 lit.a ustawy z dnia 27 lipca 1991 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 73 z 1991 r., poz. 321) masa własna - stanowiła masę pojazdu z jego normalnym wyposażeniem, paliwem, olejami, smarami i cieczami w ilościach nominalnych, bez kierującego, dopuszczalna ładowność - oznaczała największą masę ładunku i osób, jaką może przewozić pojazd po drodze, dopuszczalna masa całkowita - oznaczała sumę masy własnej oraz dopuszczalnej ładowności, rzeczywista masa całkowita - oznaczała

zaś masę pojazdu, łącznie z masą znajdujących się na nim osób i rzeczy. Podobne brzmienie zawierały przepisy art. 2 pkt 53-56 obowiązującej od dnia 1 stycznia 1998 r. ustawy z dnia

20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j.: Dz. U. Nr 108 z 2005 r., poz. 908 ze zm.)

zarówno w brzmieniu pierwotnym jak i w brzmieniu od dnia 17 stycznia 2003 r. nadanym im

przez przepisy art. 1 pkt 1 lit.b i c ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o zmianie ustawy Prawo

o ruchu drogowym oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym

(Dz. U. Nr 216 z 2002 r., poz. 1825). Zgodnie z powyższymi przepisami w ich brzmieniu pierwotnym masa własna

- oznaczała masę pojazdu z jego normalnym wyposażeniem, olejami, smarami i cieczami w ilościach nominalnych,

bez kierującego, rzeczywista masa całkowita - sumę masy własnej i dopuszczalnej ładowności, rzeczywista całkowita -

stanowiła masę pojazdu łącznie z masą znajdujących się na nim rzeczy i osób, dopuszczalna ładowność - oznaczała

największą masę ładunku i osób, jaką może przewozić pojazd po drodze. Zgodnie z powyższymi regulacjami w

brzmieniu od dnia 17 stycznia 2003 r. masa własna - oznacza masę pojazdu z jego normalnym wyposażeniem,

paliwem, olejami, smarami i cieczami w ilościach nominalnych, bez kierującego, dopuszczalna ładowność - oznacza

największą masę ładunku i osób, jaką może przewozić pojazd, która stanowi różnicę dopuszczalnej masy całkowitej

i masy własnej pojazdu, dopuszczalna masa całkowita - oznacza największą określoną właściwymi warunkami

technicznymi masę pojazdu obciążonego osobami i ładunkiem, dopuszczalną do poruszania się po drodze, zaś

rzeczywista masa całkowita - oznacza masę pojazdu łącznie z masą znajdujących się na nim rzeczy i osób. Mając na

uwadze wskazane wyżej przepisy należało stwierdzić, że pojęcie „dopuszczalny ciężar całkowity”, jest odpowiednikiem

aktualnie obowiązującego pojęcia „dopuszczalnej masy całkowitej”.

Reasumując poczynione rozważania Sąd Okręgowy uznał, że bez wątpienia samochód ciężarowy marki (...) należy zakwalifikować do kategorii samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony co czyniło tym samym odwołanie wnioskodawcy za zasadne. W ocenie Sądu I Instancji R. N.wykonując pracę na stanowisku

kierowcy samochodu ciężarowego od 20.06.1972r. do 02.12.1972r. w (...)w Ł.oraz od 01.03.1977r. do 01.06.1992r. w (...)Spółdzielni (...)w R.świadczył pracę uznaną za pracę w warunkach szczególnych na mocy Wykazu A, Dział VIII poz. 2 cytowanego powyżej Rozporządzenia, Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia Dział VIII poz. 2 oraz Uchwały Nr 64/83 Zarządu Głównego Centralnego Związku Spółdzielni Rolniczych „Samopomoc Chłopska” z dnia 25.07.1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy spółdzielczości rolniczej Wykaz A Dział VIII poz. 2 pkt. 1.

Przenosząc powyższe dywagacje na stan rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał R. N.prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 31 stycznia 2013r. (tj. od dnia złożenia wniosku o przyznanie emerytury albowiem w tej dacie spełnił on wszystkie wymagane prawem przesłanki). W ocenie Sądu meriti wnioskodawca legitymuje się bowiem okresem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym 15 lat 8 miesięcy i 12 dni (5 miesięcy i 12 dni pracy w(...)w Ł.oraz 15 lta, 8 miesięcy i 12 dni pracy w (...)(...)w R.).